

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **V. Q. T.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2016, č. j. OAM-427/ZA-ZA11-HA11-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 2. 2017, č. j. 60 Az 2/2017 – 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 12. 2016, č. j. OAM-427/ZA-ZA11-HA11-2016, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud opřel závěr o nedůvodnosti žaloby o zjištění vyplývající ze správního spisu: žalobce pobývá na území České republiky od roku 1998, v roce 2007 skončila platnost jeho povolení k pobytu a jeho následná první žádost o mezinárodní ochranu byla neúspěšná. Od roku 2009 zde žalobce pobývá nelegálně a pracuje formou brigád. V nyní posuzované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl jako jediný důvod skutečnost, že má na území České republiky nezletilou dceru, o níž se chce starat. Dcera i její matka mají v České republice povolen trvalý pobyt. Žádost o mezinárodní ochranu podal až po zadržení policií, neboť nevěděl, že může žádat opakovaně. Do země původu se podle svých slov nechce vrátit proto, že by byla pro něj ostuda vrátit se bez peněz.

[3] Podle krajského soudu je nepochybné, že důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu byla pouze snaha o legalizaci jeho neoprávněného pobytu. Žalobní námitky zůstaly pouze v rovině obecných tvrzení, a to zejm. námitka neudělení humanitárního azylu. Úvahy žalovaného k možnosti udělení humanitárního azylu shledal krajský soud dostatečné a logické. Důvodnou neshledal ani námitku vytykající žalovanému nedostatečné odůvodnění nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Kasační stížnost je podle stěžovatele přijatelná, neboť se krajský soud odklonil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce posouzení intenzity odůvodněného strachu z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu a v otázce požadované intenzity a důkazního břemene ve vztahu k nebezpečí vážné újmy podle § 14a téhož zákona.

[6] Stěžovatel namítl, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s žalobními námitkami a prakticky pouze převzal argumentaci žalovaného. Základní byla přitom námitka, že žalovaný nezjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností, a proto nesprávně dospěl k závěru o nenaplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Stěžovatel sdělil důvody své žádosti již ve správním řízení. Krajský soud pochybil, pokud aproboval nepřezkoumatelné a nezákonné rozhodnutí žalovaného.

[7] Krajský soud se nesprávně vypořádal také s námitkou týkající se humanitárního azylu. Žalovaný vybočil z mezí správního uvážení, neboť stěžovatel sdělil ve správním řízení vážné důvody, které ospravedlňují udělení uvedeného typu azylu. V této souvislosti stěžovatel citoval několik rozsudků Nejvyššího správního soudu vztahujících se k podmínkám pro udělení humanitárního azylu a následnému soudnímu přezkumu. Žalovaný požadavkům stanoveným judikaturou nedostál, proto měl krajský soud jeho rozhodnutí zrušit.

[8] Závěrem stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně posoudil námitku, podle níž se žalovaný v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu nezabýval možností udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Podle této judikatury nelze *a priori* uzavřít, že k rozporu s mezinárodními závazky nemůže dojít v důsledku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žadatele o mezinárodní ochranu.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na napadené rozhodnutí a správní spis.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost je přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je ovšem také její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

[11] S ohledem na obsah spisu a z něj vyplývající skutková zjištění Nejvyšší správní soud neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Soud neshledal ani tvrzenou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. K podmínkám, které je třeba kumulativně splnit pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 nebo §14a zákona o azylu, se soud již podrobně vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, či ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62. Z tvrzení stěžovatele a obsahu spisu soud považuje za nepochybné, že stěžovatel tyto podmínky nesplňuje.

pokračování

[12] Nejvyšší správní soud se také opakovaně vyjádřil k výjimečným okolnostem, za nichž by bylo možné shledat, že již pouhé vycestování cizince z území by mohlo porušit jeho právo na ochranu soukromého a rodinného života, a porušit tak § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, či ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 8/2011 – 55). Stěžovatel, jeho dcera i matka jeho dcery jsou státními příslušníky Vietnamu. Článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a umožnit jim přenést si jejich rodinný život na území daného státu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (viz např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 Azs 7/2011 – 67, nebo ze dne 3. 7. 2015, č. j. 8 Azs 83/2015 – 30). Tyto výjimečné okolnosti nebyly v posuzované věci dány.

[13] Na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 téhož zákona není právní nárok a posouzení důvodů tvrzených žadatelem je otázkou správního uvážení žalovaného. Správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (blíže viz např. rozsudky ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, či ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud vybočil z výše vymezených mezí soudního přezkumu způsobem, který by mohl mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje na námitky stěžovatele dostatečnou odpověď. Ostatně, stěžovatel ani žádné konkrétní námitky neuplatnil. V žalobě i kasační stížnosti se omezil pouze na obecná tvrzení, která nebyla vztažena ke konkrétním skutkovým okolnostem. V této souvislosti lze proto odkázat na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, podle kterého je žalobní bod způsobitý projednání v té míře obecnosti, v níž byl formulován. Tyto závěry platí obdobně i pro řízení o kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, proto ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu